

й е включена в книгата „1000 причини да се гордеем, че сме българи“ (2008 г). Удостоена е с медал „Иван Вазов“ (2008); номинирана е за „Българка на годината, която живее в чужбина“ (2011). Произведенията ѝ ни отварят вратите към една уж позната и все пак непозната земя, каквато е Австралия. С много факти, лични коментари и, разбира се – картинно описание на хората там, със своите възжеления и радости...

А Изабела Шопова точно съответства на призива на Борис Шивачев да се преброди светът с отворени очи. „Родена съм във Варна през 1971 – споделя за себе си тя. – Мечтаех да стана първата българска жена космонавт. На 11 години бях приета в експериментална паралелка за изпреварващо обучение в Математическата гимназия във Варна и завърших училище, преди да навърша 16. Продължих образованието си във Варненския технически университет. Сдобих се с диплома по специалността „Радио- и телевизионна техника“ в края 1993-та година, точно когато всички варненски заводи затваряха и хиляди квалифицирани, опитни инженери оставаха без работа. Потенциалните ми работодатели мислеха, че се шегувам – 21-годишна с новичка диплома в едната ръка и новородено бебе в другата търси работа като инженер.

Наложи се да си търся друго поприще. В годините на прехода работих какво ли не – бях манекенка в завода за облекло „Дружба“, плетях бугикови пуловери и ги продавах в прохождащите тогава частни бутици, водех курсове за манекени. През 2002-ра прекъснах кариерата си, за да последвам съпруга си в Нова Зеландия.

В продължение на години пишех писма и статии за живота и приключенията ни там, които публикувах в сайта за българите по света идели и на други места в Интернет. Когато се преместихме да живеем в Бризбейн, Австралия, събрах всички писма за Нова Зеландия и ги предложих на издателство „Колибри“. Така през 2009-та година излезе „На изток – в рая“. Приключенията ни на австралийска земя пък се превърнаха в „На запад от рая“, 2012. После реализирах друга голяма своя мечта – по покана на Българския антарктически институт прекарах един месец на базата „Свети Климент Охридски“ – на остров Ливингстън в Антарктида и през 2016-та година публикувах „На юг от разума“, която разказва за Антарктида и нейните обитатели. В отговор на многобройни въпроси, които получавам от други пътешественици, които пишат или искат да пишат пътеписи, събрах собствените си открития и опит в писането в електронната книга „Самоучител за преднамерено убийство на скуката“.

Ще ми се да вярвам, че с тези кратки редове ще провокирам, в най-добрия смисъл, разбира се, интереса на българските читатели към нашите автори в Австралия. Те напълно заслужават да ги познаваме и ценим. Да, ние сме дали много на човечеството, продължаваме и да го правим. Можем само да се гордеем с красотата на славянското слово, правещо планетата ни по-ярка и разбираема...



ИЗДАТЕЛ ПРЕДСТАВЯ

НАШИТЕ ПОЕТИ В АВСТРАЛИЯ

Георги Н. Николов

Българските майстори на словото, живеещи и творящи в чужбина, стават все повече. Те успешно се интегрират в обществото на страната, в която са се установили, но не забравят старата родина. Издават книгите си у нас, правят представянния на творбите си и биха искали да ги познаваме. Това желание е естествено, защото създаденото изпод перата им е част от националната ни памет в развитие – със свое начало, но без установен финал в бъдещото време. Тук представяме поети от Австралия, пръснати по снагата на този континент държава, без да скъсват синовната нишка, към която винаги се връщат в спомени, писма и разбира се, произведения...

OUR POETS IN AUSTRALIA

Georgi N. Nikolov

The Bulgarian masters of speech, living and working abroad, are becoming more and more. They successfully integrate into the society of the country in which they are established, but do not forget the old homeland. They publish their books in Bulgaria, make presentations of their works and would like to know them. This desire is natural, because the creation created from their feathers is part of our national memory in development – with its beginning, but without an established final in the future. Here we present poets from Australia scattered on the continent's, without breaking the sinewy thread to which they always return to memories, letters and, of course, works ...

Виктория Забуковец

РЕЦЕПТА ЗА ПРАВЕНЕ НА ТИРАНИ

Вземете един човек средна ръка,
с дългогодишно чувство на обида,
че е пренебрегван.
Добавете либерални камшици
от подозрение, завист и егоизъм.
Напълнете с авторитарност
и печете в социална печка
на революционна температура
и много само-оправдание.
Намалете температурата до
най-подходящата

за политиката
и напръскайте с помпозност и безнаказаност.
Извадете от фурната и затегнете
металния обръч
от липса на каквато и да е толерантност.
Украсете с разпенено чувство за власт
и презрение към правата на другите.
Сервирайте на табла от надут героизъм
върху маса от агресивна власт и богатство.

Георги Гълъбов

БЯЛО И ЧЕРНО

Какъв прекрасен летен ден:
небе – безоблачно и чисто
и ето, ти вървиш до мен
с очи щастливи и лъчисти.

Събирам горските цветя,
венчета нежни ти изплитам
и славя Бога и деня
любов, че мога да изпитам.

Разхождаме се из леса,
ръце във сладка близост вплели,
на люляк дъха твоята коса -
от щастие сме сякаш онемели.

Със трясък падат кофи от боклук:
пияните се бият пак след бара.
Щастливият ми сън завършва тук,
от мъка плача – паля си цигара...

Д-р Борис Младенов

* * *

Кажете ми, какво е любовта!
Лъжа, игра, шега или забава?
Защо когато ни споходи тя
от разум и разсъдък ни лишава?
И влюбеният, вместо със ума,
загубил за реалността представа,
света открива с розови стъкла
и със сърцето само разсъждава.
Когато се разбуди някой ден,
очи отвори и се осъзнае,
че вече свършил е сънят, в почуда
назад отправя взор и отрезвен,
разбира чак тогаз, че любовта е
най-милата, най-сладката заблуда!

Марсиа Малинова-Антони

МАСКА ОТ ФИДЖИ

Червена маска като небето на Фиджи,
в което се оглеждат палми и огньовете;
корали с дъх на сол, танцуващи жени,

дъги трицветни като сенки на мостове;
и мътното лице на местния певец,
отмерващ островния пулс в
плътта на барабан;
във вечерния здрач копита на жребец
и пламъкът на факли над тропика смълчан.
А маската ме гледа с прорязани очи –
с пророчество неясно за бури и тревоги,
раздвижва тъмнината и времето мълчи,
заклучено във линиите строги...
Танцуват с медни кожи жените на Фиджи,
морето гасне тихо, заспиват планините,
отпускат се в постели легенди и звезди
и палмите сънуват горещите лица на дните.

Стефан Кожухаров

НА ПЪРВО ЛИБЕ

Либе ле, либе Милено,
Милено, първа изгоро,
много се време измина
по тази пуста чужбина
в раздяла дълга, самотна.
Пее веч пиле в гората,
че там се дървя разлистят
и люляк цъфти, мирише,
от зефир южен довеян.
Пролет е, либе, в полята,
пролет се ражда в душата.
Щем да се видим, Милено,
очи в очи да впием,
в прегръдка, либе, загърнем,
сърца си с устни докоснем.

Станка Николова

ВАРВАРИТЕ В НАС

На Константинос Кавафис

В нас варварите са били, поете,
изкусно във лъжи оплетени.
Не другаде били са враговете –
отглеждали сме ги в сърцето ни.
И ето днес, в часа на карнавала,
около кладата запалена,
разливат шумно със бокалите
не вино, а кръвта ни алена.
О, варвари, очите ви брутални
излъчват най-безумния рефрен,
но знам, че неотменно към финала,
се вихри карнавалният ви ден.
И може би за кой ли път човека
ще преобърне стария хастар
и ще започне в късен час, полека,
да пише пак човешкия буквар.

